

КЕРЕЛИН СПАРКС

*Тайният живот на един
Казанова*

РИСКОВАНА ЛЮБОВ
КНИГА ШЕСТА

ТИАРА БУКС
София
2015

Kerrelyn Sparks
SECRET LIFE OF A VAMPIRE

Copyright © 2009 by Kerrelyn Sparks
Published by arrangement with HarperCollins Publishers, Inc.
All rights reserved

© Гергана Мазганова, превод от английски, 2015
© Милена Цветанова, оформление на корица, 2015
© Яна Иванова, редактор, 2015
© Тиара Букс, 2015

ISBN: 978-954-2969-47-1

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга или на части от нея в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било форма, без предварителното писменото съгласие на издателя, освен в случаи на кратки цитати в статии и рецензии е в нарушение на Закона за авторското право и сродните му права и се наказва по установения законов ред.

Тайният живот на един
Казанова
Керелин Спаркс

РИСКОВАНА ЛЮБОВ
КНИГА ШЕСТА

Превод
Гергана Мазганова

ТИАРА БУКС
София

Глава 1

– Не искам да умирам... отново – изстена Ласло.
Джак коленичи до него.

– Мога ли да ти донеса нещо? Една топла чашка.
Ласло закри устата си.

– Не говори за храна.

– *Mi dispiace** – извини се Джак и потупа по рамото на вампира – единственото място по тениската му, където не се беше олял с Криски.

Горкият Ласло! Беше пил само една чаша от синтетичната кръв с вкус на уиски заедно с останалите при вдигнатата за младоженеца наздравница. Но очевидно малкият химик бе по-добър в това да прави Вампирската синтетична кухня, отколкото да я приема. Беше повърнал върху себе си почти веднага.

Нямаше какво да се направи, за да се помогне на нещастника. Ергенското парти просто бе продължило да бушува, докато Ласло се търкаляше по пода с лепкаво и преbledняло лице.

– Да ти помогна ли да се преместиш на дивана? – попита Джак.

– Може да го изцапам с кръв – измърмори Ласло.

---

* Съжалявам (ит.ез.) – Б.р.

Джак се намръщи, оглеждайки богато тапицираните мебели в стил Луи XV.

– И без това е нацапано.

Какво мазало. Как щеше да го изчисти?

Той се изправи с нарастващо усещане за обреченост. Идеята да резервира Едуардиански апартамент в Плаза на Пето авеню, за да отпразнуват последната ергенска вечер на Иън МакФий, му се беше сторила невероятна. Но сега осъзнаваше, че камериерките щяха да се чудят как едно невинно парти е завършило с толкова много кървави петна.

Нещата бяха излезли извън контрол след пристигането на Дугъл и гайдите му. Иън беше настоявал да научи всички на шотландска жига. Една дузина подпийнали вампири, подскачащи с чаши, пълни с Криски в ръка, беше довело до няколко сблъсъка и още повече петна по килима и мебелите.

И тогава беше позвънял телефонът. Дамите бяха в Роматех Индъстрис на моминско парти. Джак беше чул, че Ванда ще води стриптийзър от вампирския си нощен клуб. Очевидно дамското парти беше свършило внезапно, когато Шана Драганести неочаквано започнала да ражда.

Преди да се телепортира до Роматех, Роман Драганести се оплака, че е прекалено пиян, за да помогне на жена си, когато се нуждае от него. Тази жалба беше накарала момчетата да се съберат около него, заявявайки своята несекваща подкрепа с шумна бойна песен. След това дузината пияни мъжки вампири се бяха телепортирали при Шана, за да честитят победата ѝ.

Джак се ухили, представяйки си реакцията ѝ, но моментът бързо премина. Имаше два часа да оправи хотелската стая, преди слънцето да изгрее.

Вниманието му беше привлечено от шум, идващ от прилежащата спалня. Да не би някой от момчетата да беше останал? Добре, малко помощ нямаше да му е излишна. Той влезе в луксозната спалня и се намръщи срещу голата АВГА, лежаща на леглото. От нея капеше кървава бира по завивката.

Гениална идея на Грегори. Беше дошъл на парти-то, влачейки два Андроида за вампирски глад, познати като АВГА. Реалистичните гумени жени бяха секс играчки за смъртните, но за вампирите бяха модифицирани и имаха циркулираща система, работеща на батерии. Грегори беше напълнил двете секси кукли със синтетична кръв с вкус на бира, след което беше поканил момчетата да пробват. От разпръснатите дантелени дрехи можеше да се стигне до заключението, че момчетата се бяха забавлявали повече да събличат АВГА, отколкото да я хапят.

– О, да, скъпа. Съблечи го! – разнесе се мъжки глас от банята.

Джак почука на вратата.

– Парти-то свърши.

– Парти-то никога не свършва за д-р Фанг – вратата се отвори и той видя Финиъс МакКини. – Какво става, братле?

Тъмнокожият вампир изглеждаше елегантно в тъмночервеното си, кадифено яке, съчетано с бяла копринена вратовръзка. Целият имидж обаче малко се разваляше от боксерките му на Спондж Боб. Както при всеки друг вампир, отражението на Финиъс не можеше да се види в огледалото със златна рамка. За разлика от него втората АВГА се отразяваше. Тъмната кукла седеше на бялата мраморна тоалетна масичка, носейки единствено червени копринени бикини и глуповата ус-

мивка.

Джак се разсея за момент, виждайки надписа на боксерките на другия вампир. „Дамите си падат по Боб“.

– Ах, извинявай, че ви прекъсвам.

Лицето на Финиъс почервения.

– Само се упражнявах. Когато си известният *Любовен доктор*, трябва да си винаги в топ форма.

– Разбирам.

– Сигурен съм – Финиъс грабна тъмната АВГА от тоалетната масичка. Краката ѝ стояха вдървено като на кукла Барби, стърчащи, затова той ги бутна надолу. – Чух, че си голям Казанова.

– Така казват – измърмори Джак. Никога нямаше да успее да се отърве от всеизвестната репутация на баща си. – Предполагам, че си бил прекалено зает, за да чуеш, но Шана е започнала да ражда. Момчетата тръгнаха с Роман. Освен Ласло. На него още му е лошо.

– Да бе? – Финиъс се върна в стаята, стиснал тъмната АВГА подръка.

– Слънцето ще изгрее скоро. Трябва да разчистим.

Финиъс погледна към леглото и лежащата в локва кървава бира АВГА.

– Мамка му, братле. Трябват ни професионалисти за това. Да викнем *Вампирските камериерки*? Те чистят къщата на Роман в града.

– Звучи страхотно. Ще им звънеш ли?

– Не им помня номера, но го има в *Черните страници*.

Никога нямаше да намерят вампирската версия на телефонния указател в хотел Плаза.

– Имаш ли... – Джак беше прекъснат от силно почукване.

– Очакваш ли някого? – очите на Финиъс светнаха.

– Може би няколко *истински* жени?

– Полиция на Ню Йорк – провикна се мъжки глас.

– Отворете вратата, моля.

Джак си пое рязко въздух. *Merda**.

– По дяволите – прошепна Финиъс. – Ченгетата – той се огледа притеснено. – Здравата сме загазили.

– Спокойно – прошепна Джак в отговор. – Ще използвам умствен контрол, за да ги разкарам.

– Не мога да се оправям с полицията – отдръпна се другият вампир. – Изчезвам оттук, братле.

– Тръгваш си? – присви очи Джак, а чукането по вратата стана по-силно.

– Отворете вратата, веднага! – извика полицаят.

– Идвам ей сега – провикна се Джак.

– Виж, приятел – Финиъс метна тъмната АВГА обратно в банята и затвори вратата. – Отивам в апартамента и ще се обадя на *Вампирските камериерки*. Ще дойда по-късно да ти помогна, окей? – тялото му изчезна, когато се телепортира.

– *Grazie mille*** – прошепна Джак.

Той влетя в хола, обмисляйки опциите си. Можеше да вземе Ласло и да ги телепортира, но полицията все пак щеше да влезе и да види кървавата бъркотия. Апартаментът беше запазен на негово име и можеше да го извикат за разпит. Не, беше по-добре да се справи с това сега и да използва вампирския умствен контрол, за да заличи спомените на полицаите.

Ласло се изправи с мъка.

– Това е отвратително – потта се стичаше по челото му. – Мисля, че пак ще повърна.

– Дръж се – прошепна Джак. – Ще се отърва от

---

* По дяволите (ит.ез.) – Б.р.

** Много благодаря (ит.ез.) – Б.р.

ченгетата.

– Ще извикам управителя да ми отвори вратата – изкрещя полицаят.

– Идвам!

Джак откряна вратата два инча и бързо прецени униформения мъж. Млад, нервен, лесен за вампирски умствен контрол. Погледът му се плъзна към втория полицаи.

Santo cielo*. За момент забрави да диша. Не че липсата на кислород можеше да му причини болка. Първото му впечатление: тя се опитваше умело да омаловажи външния си вид. Златисточервена коса, строго прибрана във френска плитка. Свежа, кремава кожа, няколко сладки лунички и големи сини очи. Носеше много малко грим и въпреки това успяваше да изглежда ослепително.

Очите ѝ се отвориха широко, когато погледите им се срещнаха. Устата ѝ се разтвори леко, привличайки вниманието му към розовите ѝ, сладко оформени устни.

– *Bellissima*** – прошепна той.

Жената възвърна самообладанието си с усилие, което Джак почти можеше да чуе. Устните ѝ се затвориха и тя се намръщи. Брадичката ѝ се вирна. Ръцете ѝ прихванаха колана ѝ. Без съмнение искаше да изглежда заплашително, с ръце толкова прибрани до тялото и близо до палката, но единственото, което постигна, бе да подчертае красивите си като пясъчен часовник форми.

Трябваше да носи най-изискания сатен. Трябваше да показва извивките си като богиня. Фактът, че правеше точно обратното, покривайки се от глава до пети в

---

* Свети небеса (ит.ез.) – Б.р.

** Красавица (ит.ез.) – Б.р.

мъжка синя униформа, беше интересен.

Светът се беше променил за двеста години. Ако тази прекрасна полицайка беше живяла преди векове в Италия, щеше да бъде преследвана от много художници, желаещи да увековечат красотата ѝ на платно. Но ето я тук, опитвайки се да изглежда корава и могъща. Не разбираше ли, че вече е всемогъща? Жена като нея можеше да свлече един мъж на колене и да го накара да се чувства благодарен, че е там.

Мъжът прочисти гърло.

– Господине, получихме обаждане от охраната на хотела. Изглежда, вие и приятелите ви сте били прекалено шумни.

– Празнувахме – обясни Джак. – Ергенско парти.

– Гости на хотела от три различни етажа са се обадили да се оплачат – продължи полицаят.

– Беше много добро парти – усмихна се Джак на полицайката. – Съжалявам, че го изпуснахте. Може би следващият път?

Тя набръчка нос.

– Мога да помириша уискито оттук.

– Съседите ви се оплакаха от гайда – каза полицаят. – И някакви силни трясъци. Някои са помислили, че се биете с мечове.

– Няма за какво да се притеснявате. Всички си тръгнаха – Джак повиши тон, когато Ласло силно изохка. – Сега вече е тихо.

– Мисля, че чух някого – прошепна жената на партньора си. – Звучи, сякаш е ранен.

– Благодаря, че се отбихте – вампирът понечи да затвори вратата, но полицаят постави ботуша си, за да я спре.

Той облегна ръка на вратата.

– Бихме искали да погледнем вътре, ако не възразявате.

– Възразявам! – Джак отприщи вълна от психическа енергия.

И двамата сте под мой контрол.

Полицаят отпусна ръце до себе си и лицето му придоби празно изражение. Красивата жена се препъна назад. Смръщи се и притисна ръка срещу челото си.

Съжالياвам, че ти причинявам болка – каза Джак наум. – Как се казваш, bellissima?

– Харви Креншау.

– Не ти – скара се той на полицая.

Ласло изстена отново.

Полицайката отпусна ръка.

– Знаех си! Вътре има някой. Отдръпнете се, господине!

Устата на Джак увисна. Какво, по дяволите? Тя трябваше да е под контрола му. *Няма да влизаш.*

– Няма да влизаме – повтори Харви.

– Разбира се, че ще влезем – жената блъсна вратата.

Джак беше толкова шокиран, че се дръпна, докато жената нахлуваше. *Деветте кръга на ада!*

– Чакай. Не можеш да влизаш.

Тя забеляза Ласло на пода и веднага натисна радиото на рамото си.

– Имаме ранен човек. Трябва ни линейка...

– Не! Без линейка – протестира Джак, но тя вече даваше номера на стаята на оператора.

Merda. Сега трябваше да изтрие още спомени. И защо, по дяволите, не му се подчиняваше?

Той блъсна вълна от психическа сила към нея. *Ти си под мой контрол.*

Тя потрепери, докато коленичеше до Ласло.

– Дръжте се, господине. Идват лекари.

– О, боже, не – Ласло погледна умолително към Джак.

*Не мога да ида в болница! Накарай я да се махне!
Опитвам се. Джак се концентрира. Ще си тръгнеш веднага.*

– Ще си тръгна веднага – Харви пристъпи назад в коридора.

– Харви! – полицайката скочи на крака и заби пръст в Джак. – Ти стой мирно – тя изтича в коридора и сграбчи партньора си за ръката. – Харви? Какво ти става?

Той просто стоеше там с празно лице.

Тя го разтресе.

– Харви! Опомни се!

С въздишка Джак отдръпна въздействието си. Ако поддържаше Харви под контрол, щеше да усъмни полицайката.

Харви примигна.

– Какво? Какво стана?

Жената посочи към Джак.

– Закопчай го.

– *Какво?* – сега му се щеше да не бе освобождавал Харви. – Не съм направил нищо.

Жената го изгледа ядно, докато, марширувайки, влезе обратно в хотелската стая.

– Имаме ранена жертва, а ти си най-вероятният заподозрян.

– Не съм го наръгал – Джак отново насочи умствен контрол към полицаята.

Няма да ми слагаш белезници.

Харви замръзна до него, а лицето му отново стана безизразно. Вампирът скръсти ръце зад гърба си, така че жената да мисли, че е закопчан. Тя не беше забеляза-

ла нищо, защото клечеше до Ласло, късайки ризата му.

– Къде бяхте ранен, господине?

– Не е бил намушкван – настоя Джек. – Просто повърна.

– Локва с кръв ли? На глупачка ли ти изглеждам?

– намръщи се жената към него. – Къде го намушка? В гърба?

– Не съм го намушквал!

Опитах да я контролирам, но не става – каза му Ласло мислено.

Знам – отговори Джек.

Тя беше най-големият кошмар за всеки вампир. Красива жена, която не може да бъде контролирана.

Може да е медиум – продължи Ласло. – *Или страда от някакъв умствен дефект, който блокира силите ни.*

– Майка ти изпускала ли те е на глава, когато си била бебе? – попита Джек.

– Да – подсмръкна Харви.

– Не ти – измърмори Джек.

Жената го изучаваше подозрително с поглед, докато се изправяше.

– Харви, наглеждай този тип. Харви?

Полицаят примигна.

– Какво?

– Наглеждай го – посочи тя към Джек. – Не му давай да помръдва. Ще проверя останалата част от апартамента.

Харви кимна.

– До стената.

Джек отстъпи, за да попречи на жената да види, че няма белезници.

Тя огледа стаята до плазмения телевизор на стената.

– Някой е бил намушкан тук. Има кървави пръски.

– Кръвта не е моя.

Жената присви красивите си очи.

– Чия е тогава?

– На приятел. Той... се поряза, без да иска...

След като беше погълнал цяла бутилка Криски, Ангъс МакКей беше решил да става кръвен брат с всички мъже в стаята. Бе извадил шотландската си кама, за да пореже китката си, но без да иска, беше порязал артерия и бе опръскал стената с кръв. Незабавно беше увил китката си с кърпа, заменяйки изгубената вечеря с нова бутилка Криски.

– Инцидент. Сигурна съм – полицайката спря до кръстосаните на пода мечове. – И това са твои оръжия.

– Не са мои – запротестира Джек.

– Разбира се.

– Това са шотландски клеймори – обясни ѝ той. – На младоженеца са. И няма кръв по тях. Момчетата ги използваша за планински танц с мечове.

Тя разгледа мечовете, мръщейки се.

– Може да си ги изчистил.

– Не съм намушквал никого – или поне не тази вечер, довърши той само за себе си.

Тя проучи стаята и погледът ѝ се вдигна.

– Какво е това?

Джек трепна когато видя червеният сатенен сутиен на едната АВГА да се полюшва на полилея.

Полицайката се качи на масичката за кафе и използва палката си да свали сутиена.

– Имало е жена на това парти?

– Не бих ги нарекъл *истински* жени.

– Женски имитатори? – погледна го тя остро, размахвайки сутиена във въздуха.

– Не е мой – намръщи се той.

Жената хвърли сутиена на дивана и стъпи обратно на земята.

– Какво има в спалнята?

Джак стисна очи, бомбардирайки я с цялата умствена сила, която успя да събере. *Не влизай там.*

– Не влизай там – повтори Харви.

Тя потрепери.

– Тук е адски студено – каза, докато влизаше в стаята. – О, боже мой!

Джак изръмжа.

Тя показа глава на вратата.

– Харви. Харви! Викни подкрепление! – с тези думи тя се вмъкна обратно в стаята.

Полицаят поклати глава.

– Хъм? – погледна той към Джак въпросително. – Кой си ти? Къде съм?

– Има тяло на леглото – извика тя от спалнята. – Жена.

– Бяла АВГА е – обясни Джак.

– О, боже, тя... тя не е жива – продължи полицайката.

Харви примигна.

– Убил си бяла АВГА? Копеле – той посегна към радиостанцията си.

Няма да викаш подкрепление – нареди му Джак.

Харви свали ръка и възвърна неадекватното си изражение.

– Никога не е била жива – полицайката се върна от стаята, държейки куклата. – Секс играчка е – каза и метна куклата на пода, поглеждайки към Джак с отвращение. – Гнусен перверзник.

– Не е *моя* – оплака се той.

Мръщейки се, тя отиде отново в спалнята.

Това вече стигна прекалено далеч. Джак се фокусира върху Харви. *Ще напуснеш това място и ще се върнеш в колата си. Ще забравиш, че някога си бил тук. Ще забравиш мен и всичко, което си видял тук.*

Харви кимна и бавно тръгна надолу по коридора.

Сега да се погрижи за красивата, но странно устойчива, жена. Джак я последва в спалнята.

– Госпожице...

Тя се завъртя и очите ѝ се разтвориха широко при вида на свободните му ръце. Побърза да се пресегне към пистолета си.

– Мислех, че си с белезници.

Джак пристъпи към нея.

– Няма нужда да...

Тя извади оръжието си.

– Стой назад. *Харви!* Къде си?

Джак можеше да чуе ускорения ѝ пулс.

– Спокойно. Искам само да говорим. И няма нужда да викаш Харви. Той си тръгна.

Пулсът ѝ се ускори още повече.

– Партньорът ми не би ме оставил сама. Какво му направи?

– Нищо. Той просто тръгна.

– Не ти вярвам – тя вдигна пистолета си, целейки се в главата му. – Още полицаи идват.

– Напротив. Не позволих на Харви да се обади за подкрепление.

Жената преглътна шумно.

– Не си му позволил... Кой си ти?

Той разтвори длани.

– Няма да те нараня.

– Какво направи с Харви? – извика тя.

– Нищо. Сега върви към колата. Знае, че съм безвреден. – Джак вдигна ръце и се приближи към нея.
– Помисли си, госпожице...?

Тя отстъпи назад.

– Полицай Баучър.

Произнесе го с френски акцент като *буше*. Звучеше красиво, произнесено от нея, макар да знаеше, че означава „касапин“.

– Не е извършвано престъпление. И да, вярно е, че приятелите ми бяха прекалено шумни и разхвърляха. Ще изчистя всичко и ще платя за щетите. Давам ти дума.

Тя задържа пистолета си, насочен към него.

– Има кръв навсякъде. Сигурен знак за насилие. Това, че не съм намерила тяло, не означава, че не се е случило нещо.

– Няма тяло.

Полицайката заотстъпва към банята.

– Все още не съм проверила навсякъде.

Той въздъхна.

– Не влизай там.

Тя повдигна вежди.

– Това ми звучи като покана – отвърна и се пресегна да отвори вратата. Погледна и ахна при вида на черната АВГА, просната на плочките.

С вампирска скорост Джак се впусна напред и грабна пистолета от ръката ѝ.

Тя ахна отново. Очите ѝ се разшириха. Сърцето ѝ заби в опасно бърз, лудешки ритъм.

Merda. Наистина ли мислеше, че може да я убие?

– *Bellissima*, обиждаш ме – той извади пълнителя и го върна. – Никога не бих ти навредил.

Погледна го, след това патроните в ръката му. Сър-

цето ѝ все още блъскаше в гърдите ѝ, но той чуваше как бавно забавя своя ритъм.

Тя погледна към черната АВГА.

– Още една секс играчка? Колко ти трябват?

Той я погледна огорчено.

– Не е моя.

– Разбира се.

Джак отново се концентрира върху нея – последен опит да превземе ума ѝ. Тя залитна назад, губейки баланс от мощта на психическата му сила.

Ще си тръгнеш веднага и ще забравиш, че си била тук. Ще забравиш, че някога си ме срещала. Смисълът на последната заповед го жегна и той изпита съжаление. Почти му се искаше умственият му контрол да се провали отново.

Мръщейки се, тя стисна основата на носа си.

– Ох!

Трябваше да внимава какво си пожелава.

Жената сведе ръка и го погледна объркано.

– Нещо много странно се случва тук.

– Да, на мен ли го казваш – за двеста години никога не се бе сблъсквал с този проблем.

– Мисля, че чух гласа ти... няма значение – тя отстъпи и го погледна с подозрение. – Кой си ти?

– Името ми е Джакомо. Приятелите ми, англичани, ме наричат Джак от доста време. И аз започнах да се възприемам като Джак, когато говоря на английски. Можеш да ме наричаш така.

– Аз не съм ти приятел – отвърна тя и потръпна от студените вълни, които той излъчваше около нея в опит да я подчини.

Джак пристъпи към нея.

– Как е пълното ти име?

Тя го зяпна с широко отворени очи, сякаш беше попаднала в транс. Но той знаеше, че не е. Не можеше да проникне в ума ѝ. Нямаше никаква представа какво си мислеше.

Вниманието му беше привлечено от шум в коридора. Погледна към хола и видя два парамедика да внасят носилка.

Той изстреля вълна психическа сила към тях. *Ще напуснете хотела, ще се върнете в линейката и няма да си спомняте, че сте били тук. Вървете сега.*

Мъжете се обърнаха и плъзнаха носилката обратно надолу по коридора.

– Как го направи? – прошепна полицай Баучър.

Той се обърна към нея.

– Знам, че не разбираш какво се случва, но трябва да ми повярваш. Никой не е бил нараняван тази вечер. Нищо лошо не се е случвало тук.

Тя се намръщи.

– Ами мъжът на пода?

– Болен е. Аз ще се погрижа за него. Не намери рани по него, нали?

– Не. Но има толкова много кръв!

– Ще се погрижа да бъде изчистена – той ѝ върна празния пистолет. – Моля, върви си, полицай Баучър.

Тя пое оръжието.

– Аз... Не мисля, че това е правилно. Не мога да се преструвам, че нищо не се е случило.

– Няма какво да направиш, освен да си тръгнеш. Съжалявам.

Тя остана на място, дъвчейки устната си, мръщейки се.

– Това не е правилно.

– Партньорът ти те чака навън. Довиждане, госпо-

жице Баучър.

Тя бавно тръгна към вратата и погледна към Ласло.

– Ще се оправите ли?

Той помахаше като за чао.

– Да. Благодаря ви.

Жената спря на вратата, за да погледне предупредително към Джак.

– Това не е краят. Имаме недовършена работа, Джак – с тези думи тя излезе в коридора и си тръгна.

Част от него, много стара и самотна част, се надяваше да е права.